

Fons

Maria Lluïsa Fontbernat i Terrade

Documents personals de Josep Fontbernat i Verdaguer, programes i fotografies d'actuacions singulars, dues glosses manuscrites i una glossa mecanografiada, presentats cronològicament.

1929

1933

1930

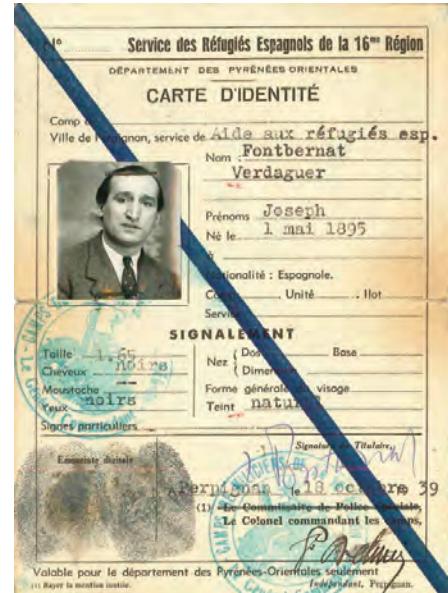
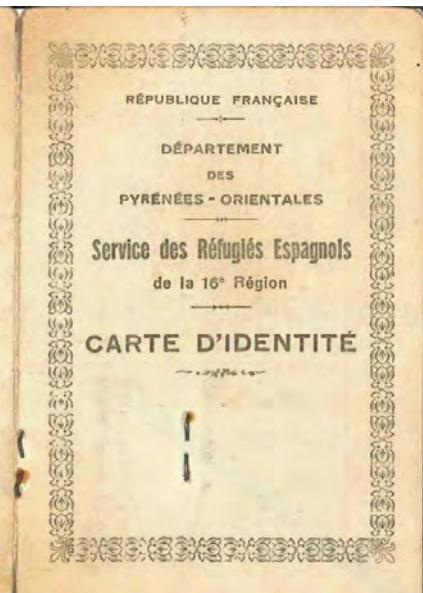
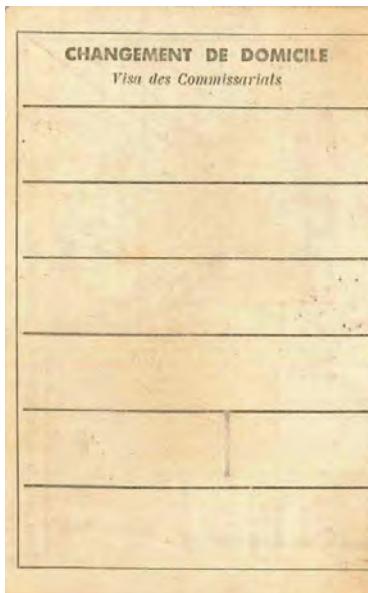
1933

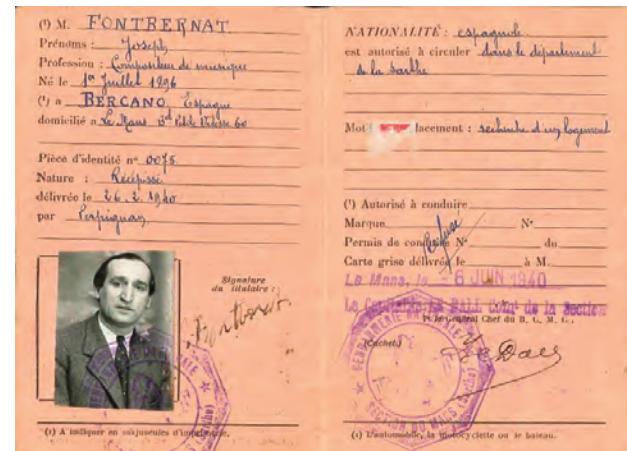
1936

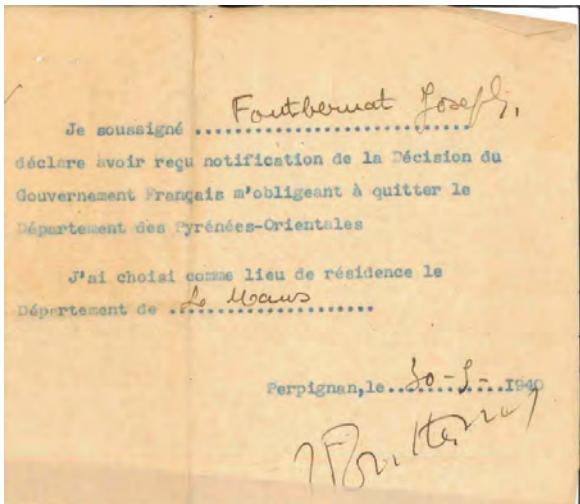

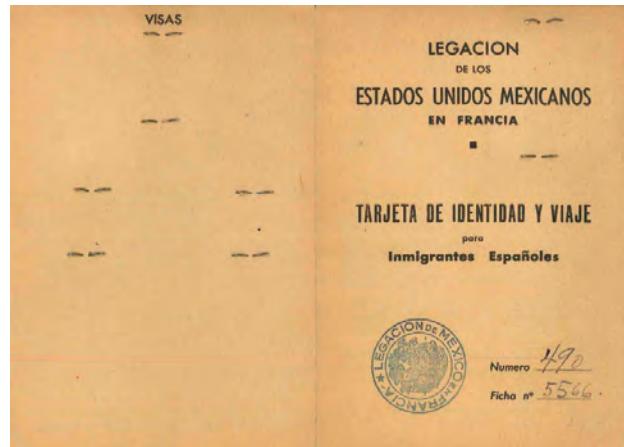
1939

1940

1940

1941

OBSERVATIONS IMPORTANTES

Cette carte pourra être retirée en tout temps.

Elle donne droit à circuler comme passager dans tous moyens de transports publiques sauf aérien.

Au cas où l'autorité militaire refuserait l'autorisation de conduire, la rubrique correspondante sera barrée et la mention « refusé » sera portée sur la mention « autorisé ».

Le titulaire devra se conformer aux limitations et aux ordres donnés par le G. Q. G. ou les généraux commandant les régions traversées.

Cette carte ne donne pas droit à l'accès dans la zone avancée.

En cas de perte, le titulaire devra en faire la déclaration immédiate à l'autorité militaire la plus proche qui avisera l'autorité qui l'a délivrée.

Cette carte n'est valable qu'accompagnée de la pièce d'identité militaire et dans le périmètre autorisé.

Toute personne circulant en dehors du périmètre spécifié est susceptible de poursuites judiciaires.

ÉTRANGERS

N° de la carte 28439 MODÈLE N° 9 A-2

ETAT FRANÇAIS

MINISTÈRE DE LA DEFENSE NATIONALE

BUREAU CENTRAL MILITAIRE
DE LA CIRCULATION

**Carte de circulation
temporaire**

Délivrée par (1) le Cap. J. Léonard Bégin
Validé du 21-3-46 au 21-3-46 VISA

Prorogée du 1-4-46 au 31-3-46 [Signature]

Prorogée du 1-4-46 au 30-4-46 [Signature]

Prorogée du 2-5-46 au 31-5-46 [Signature]

(a) Désignation de l'autorité militaire qui a signé le visa
Valable jusqu'au 4-6-46 au 31-5-46 [Signature]

1946

(1) Msc FONTBERNAT

Prenoms : Joseph
Profession : Soldat
Né le 1-4-1916
(D) à BESANCON (ESP.)
 domicilié à 110-Route de Montbéliard
 HÔTEL ARGELONG-MONTBÉLIARD

Pére d'identité n° 00000-00000

Nature : Recrue
délivrée le 21-3-46 à 4 Marsan
par Mr le Commandant Gendarmerie
Montbéliard

(3) Autorisé à conduire _____
 Marque _____ N° _____
Permis de conduire N° _____ du _____
Carte grise délivrée le _____ à M. _____

PERPIGNAN le 21-3-46
M. le Gendarme en chef du BOMC
Commandant des forces armées Bagdad
à Perpignan les Pyrénées Orientales
Signature : [Signature]

(3) Autorisé à conduire une motocyclette ou le bateau.

1941

PARIS, le (date de la poste)

ANALYSE DE LA DEMANDE (1)

IMPORTATION ou EXPORTATION (rayer la mention inutile)

Titulaire (2) Groupement Democratique Andorran

Marchandise Farine de Froment

Poids Cinq cents cinq mille quilos

Valeur (franco frontière)

Pays d'origine ou de destination ANDORRE

N° d'enregistrement au Service Central des Licences

(1) A remplir par le demandeur et à annexer au dossier.
(2) Nom, ou raison sociale identique à la demande.

85458
750474

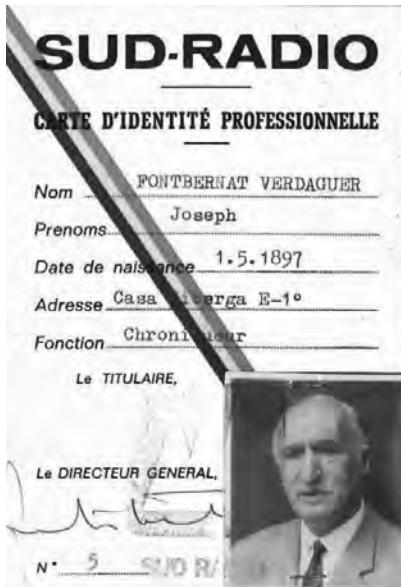
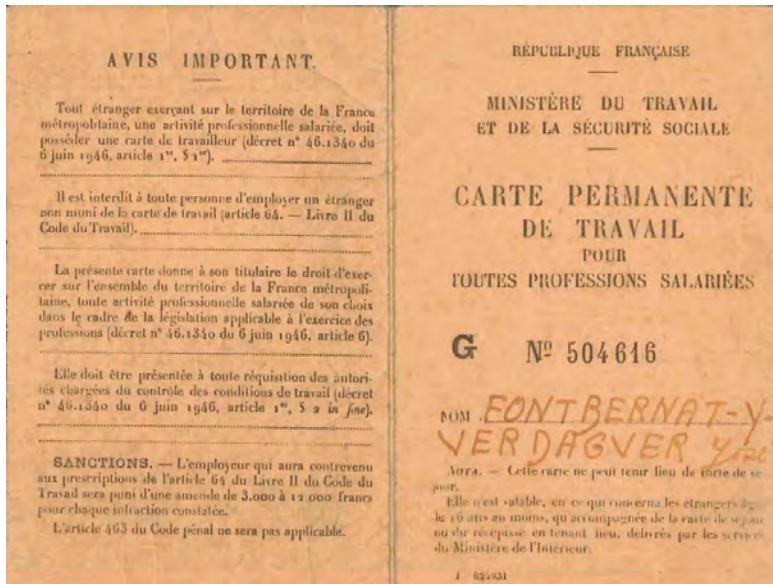
no. 100000 - 24, Rue Chauvet, Paris 31.000

12 IV 46 = PARIS-BE =

CARTE POSTALE

Timbre

EXPÉDITEUR	DESTINAIRE (1)
SERVICE CENTRAL DES LICENCES	M. Fontbernat
44, rue François-1 ^e	30, rue des Martyrs
PARIS-8 ^e	PARIS
(1) A remplir par le destinataire.	

1949

1953

FETES DU
14 JUILLET
AUX VALLEES D'ANDORRE

Organisées par LA RADIO DES VALLEES D'ANDORRE

Vendredi 13 Juillet

A 21 heures:
«Retraite aux Flambeaux»

A 22 heures:
REPETITION GENERALE de
"L'ARLESIENNE"
à la Place Monumentale de Toros.
Prix Unique: Cent francs

Samedi 14 Juillet

Pendant la Journée
Aubades par
LES TAMBOURINAIRES de Maillane

A 22 heures:
Grande Representation de Gala
au Théâtre de la Nature de la Place
Monumentale de Toros.

L'ARLESIENNE

Drame lyrique d'Alphonse Daudet, musique de Georges Bizet.
Mise en scène d'André Nader.
Avec le concours des

Prix: 250 - 500
et 850 francs

Les Comediens du midi, sous la direction de Pierrrette David
Grand Orchestre Symphonique intégré par les Solistes de l'Orchestre
Philharmonique de Barcelone sous la direction de Joseph FONBERNAT.
Les Tambourinaires de Maillane
Le "Grup Escènic Lauredia" de Sant Julià de Lòria
L'Esbart Santa Anna de Les Escaldes
L'Esbart Dansaire de Sant Romà de les Bors d'Encamp

1955

1956

1957

L'ANDORRE EN ROUSSILLON LES CHOEURS ANDORRANS A PERPIGNAN

Sous le Haut Patronage du Très Illustre Syndic et du Conseil Général des Vallées d'Andorre,
Sous la Présidence d'Honneur et effective de M. le Préfet des Pyrénées-Orientales, Délégué Permanent du Co-Prince
Français d'Andorre, de M. le Viquier de France en Andorre, de M. le Président du Conseil Général, de M. le Maire
de Perpignan, de Son Excellence Monseigneur Bernard, Evêque d'Elne et de Perpignan,
Sous les Auspices de l'Office Départemental du Tourisme des Pyrénées-Orientales et du Syndicat d'Initiative des Vallées
d'Andorre.

A 11 heures : CONCERT SPIRITUEL A LA CATHÉDRALE SAINT-JEAN (Entrée Gratuite)

A 11 h. 30 : RECEPTION PAR M. LE PREFET. Délégué Permanent du Co-Prince Français.

A midi : RECEPTION A L'HOTEL DE VILLE
Salutations et Sardanes sur la Place de la Loge.

A 21 heures

GRAND CONCERT DE GALA AU NOUVEAU-THEATRE

Sous la Présidence des Autorités Françaises et Andorraines, avec

LA COBLA PERPINYA
ET
LES CHŒURS ANDORRANS
200 EXECUTANTS sous la direction de M. JOSEPH FONTBERNAT

PRIX DES PLACES de 100 à 600 francs. La location sera ouverte au Nouveau-Théâtre,
à partir du MERCRIDI 12 JUIN.

Imprimeur du Catalogue — Perpignan

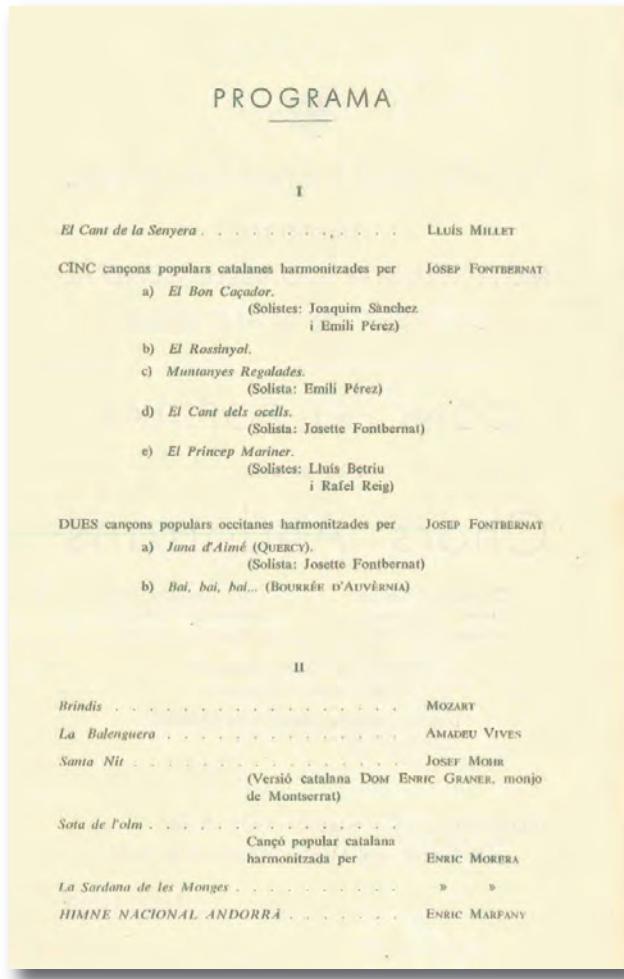
1957

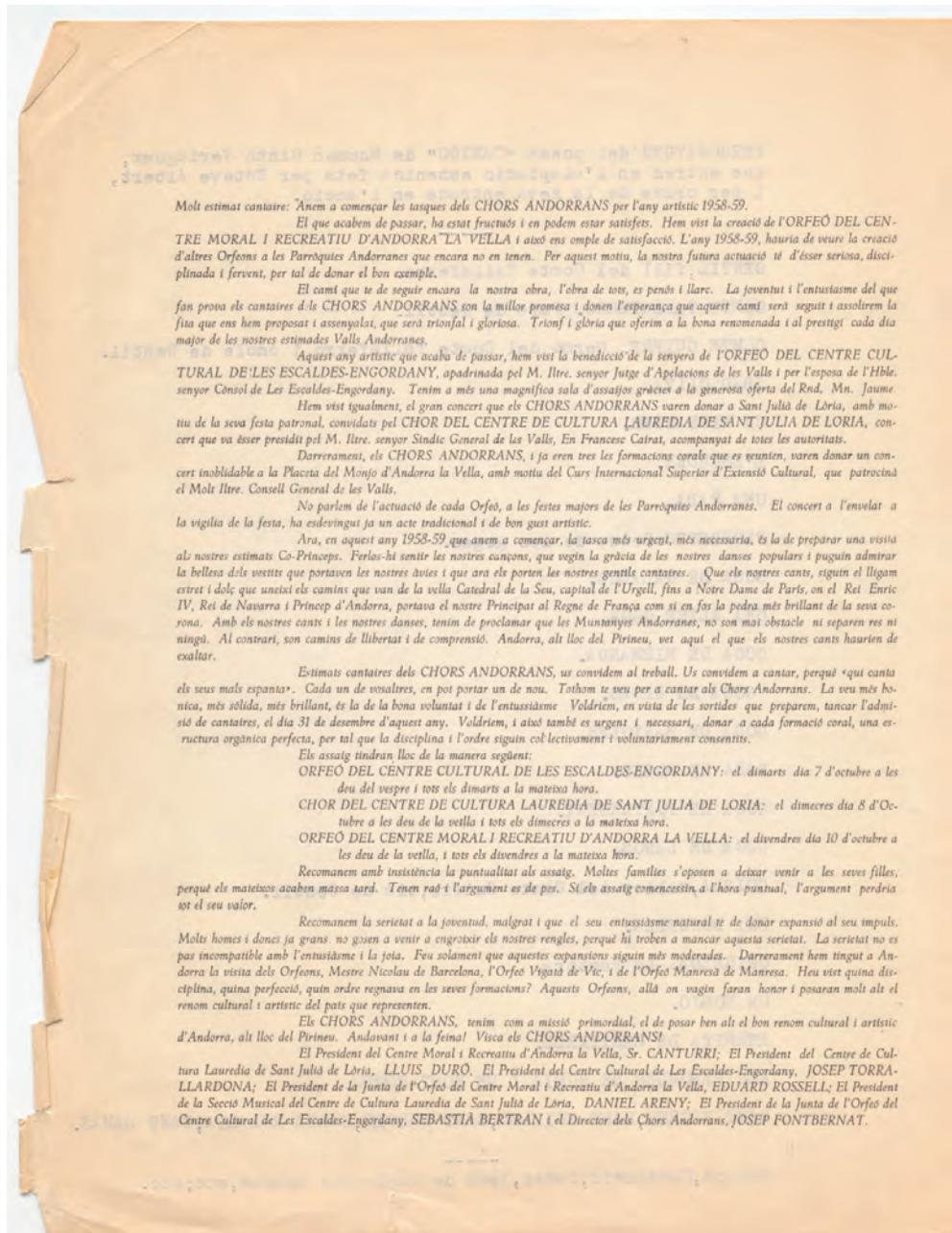

1958

1958

Vista actual de les pistes d'esquí de Soldeu des del cementiri on es troba enterrat Miquel Baró i Puigdemassa, traspassat el 25 de gener del 1973

1973

Un raió de permanent - i la primavera.

Tots els cementiris de muntanya i de pujar. Tots els cementiris de primavera, parlen una llengua de seu raió, de primavera, parlant una llengua de seu país, en el seu lant experimental. Els mosts i uns més, uns menys.

Tot i que ja no s'hi parla més, sempre més alt, fa anys d'ara, en particular després que alt davanç del vint. Agost i setembre, i de tota l'estació catalana, al seu començament i a l'Escala, sempre darrera.

A Sant Llorenç d'Enesa, hi ha un raió de cementiri, on hi feien joclat i se'n venia el raïm amaro i va arribar l'abell. Un matí van reportar al morti florri: Andorra i Andorra.

Jo n'he consentit d'altes de recerca de cementiri, on de la primavera hi conta. Si no digui una paraula i tot cosa d'una, el que m'ho diu m'admetrà, no us en aturareu.

Però el d'averi, i tot paraula, i tot fons, i tot funde. Es el raió de cementiri que hi existé d'anmare carres, tota el darrer dia de la primavera d'aquest any del poèt, al morti amic Miquel Baró.

Miquel Baró, ha volgut ésser enterrat al seu lloc preferit: aquell raió de cementiri del Soldeu. Home de muntanya, amanissat de la meva dels anys, dels seus dels ocells, de la àvila, ha volgut tornar a la terra que ell gessava més.

La terra! Aquella cosa mireada dels homes que taben a Tossa i a Pala, el que i l'amor, el de debò. Agost, un dia afrodisiàtic, al meitjà temps que tot amarat de serenitat, parlant

Le meu l'Aventurari va obrir dins un sol camp, un raió d'abells voladors, — d'aquests abells que han de collir, en missió, 2020, — d'aquests abells que han de fer al seu darrer dia 2020 i any, però una altra volta que el poèt, expressa l'estrenitat. Així que és la primavera, l'èstrenitat. El de Miquel Baró, n'acullen creixent — des que ja somers, en la del monach de Montserrat, i una gran deixa com la que estàt de nostres mats i tros per tant que aquests de capiretlla i la vall i la terra, quedaran sempre des de muntanya, a gusts prats una mediterrània de clars corredors, el que serà en dia, el darrer dia del l'homenatge d'Angel i l'Engeli cantat pels angles i arancapols.

Miquel Baró, home de la terra, en un moment que el home el hi plau de desperdre's, fin, i tot d'abandonar a la seva bellesa, protots per l'espoiga i l'afany de possessió. En fa això que el morte amic, ha tractat d'una cosa de cementiri i l'abell, en la primavera, hi s'ha fet l'any, perquè li mereixi la terra clara, i s'expressa i la representi.

Façana actual de l'edifici a l'avinguda Meritxell núm. 22, on va residir Josep Fontbernat i Verdaguer

1973

El Prat de l'otra cara.

30 d'Agost 1973

Els que ens feu l'honor d'es-
coltar aquell nostre floríssim discurs
de cada dia, ja saben quèns
eren aquests meus prats vora
el Vulturó i en certe mesura
no quisserem voltejat, fent com les
tors d'Andorra que tenen
gust d'eternitat. Us en parlo,
fontes regades que ja sé que us
els imaginareu tal com eren
a bons: verds, tendres, florits i d'una
belleza incomparable.

Son sempre hi han ciutats am-
bats de nous. Rito de la radio,
de els seus decrets i els seus mi-
nistris. Es molt possible que
alguns de vosaltres que us
volguin fer foc, en poden de-
nominar: — com eren aquests prats
i la nostra casa, on es?

Es dirà vere o de floríssim
d'allà, darrer dia d'agost

mes de juliol, amb lluna nova
i fira; i tot amb colptra de sol,
el que vol dir un dia històric
per la sort del cel, m'ha resultat
oportú de parlar-vos d'aquest
meu paraís — mareu ve
figui un paraís això de terra
que eren els meus prats de l'otra
cara.

Imaginen-vos la vall que bonica
del matí. La que va de la Escalda
a Sant Llorenç, presidida al seu
monument per Sant Miquel d'Eucaracteres, al magnífic campanar, en-
tant que Moroia l'entra i s'acaba amb
la torre rodona de color de rosa,
protegida per la seua litúrgia
de Sant Vicenç.

La vall, té en el tut, el Vulturó
que arrossiga les muntanyes i
les canyons que correplexe pel camí.
I de l'altra banda, roquerards
com el del Mirador, el d'Escorts,
protegit pels àlberes, pels pins,
altres i plegamets, ja al final
d'aprelle, als quins que no volen morir.

Hi havia també rosaledes, boronaria
secreta, i intinxis on més aviat hi
passava i no vull decídesser més
del rosat de la Rosa, que tinen
les roses d'or, quan el setembre
arriba. Aquestes roses, com les
del poeta Marc Lafargue, que
havíem vist al vi novel·l, el qual
hi feren estri, de príncep i de
clareu.¹¹

— I els prats on creixen, on creixen?
Pots el mon batir! I començà prats!
Florits en primers de primavera, la
següent flor nacionau, després de
marganides amb el sol i un sol
de llavell d'ore. Un prats on l'herba
hi creixia abundant i uniforme com
els zebells al cap dels infants que
grandissens de bona salut. Eraven fins
que mitja de vent en blanca ver
com el sol d'afurts una prominen
da, amb de cinquena, i horrovent.
Eraven meravella, l'herba despareix
i tots en tapizat per, i impressionant

de finos i de bellesa i suaua-
da. ~~Afins~~

Per bon temps, hi pasturava el
tais, amb un ordre perfecte,
que un jorrot molt honorat del
rei i importava. Un altre dia, del
miquellet estant, doncs era la
verella: aquest dia eren les
vergues del cascabel que man-
davaixen i modren per a do-
mar-nos a postre. Havia
beuren dormit pels de llaurer.
I encara en altre dia, era
l'aspectacle que ja ha expost
cada any. El crit d'un fullí
que s'espafia de la vigilància
maternal de l'enxa. Enim salts
llaurer! I tots en altres, fins als
caralls, i es enyes i ova prenen
punt a punt i ballent que no
recorriban a cap miquel, percut
el ritme. A el miquel eren
els que s'el portaven.

I després, venia el relleu-

III

Els punts de tota cara dormire
i de tant en tant, reflectiu el
son dels balcons veïns, ferm a
l'alba i a la nit. Alguna claraung
o desplaçament fàlament van ser
fossils angles que desplaçaven
la terra per a arribar al vol.
I no parlau dels rossinyols al
més d'abril, mai. I de les
mariqueres caminant els punts.
I dels parots, més desvergonyit
predisant en ganes de pa.

I ara, en doncs compte que
en este puntant dels punts de
tota cara ~~era~~ van ser fossils
el temps passat! Al dia, ho
mireu mica la realitat.

El Valls, és el mateix lloc, com
més la Vall, Engleter, la torre de
les tres torres; Sant Vicenç. Els rossiny-
ols s'han tornat hi són, una mica
exceptat, ferits per la dinamita
dels homes. Queden al seu estallatge.

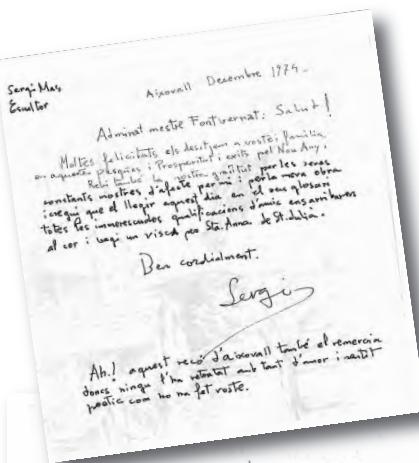
Algum altre i al costat altrina.
La boscosa, el bosc no els
interessa. La boscosa el hi
faix per. Els balcons hi son, però
s'obre més rovint, la vinya
hi son més tanques. Els rossinyols
hi tant en tant n'hi ha un del
que pren i hi perd i comue
més cap cantar, canta. Les
mariqueres, senyors, han fugit.
Els parots, van fer un ferme
refugi, com ho en pabolent
migueres de pa.

- I l'herba, que és la seycosa
del punt? Aquesta l'home
l'ha mal tractat. Ha patit
despareix. L'home l'ha arran-
çat amb més gruix que l'herba
de l'estat. L'herba! Un o tres
apartaments i l'herba segada mol
comprons! L'herba que era
l'herba dels rous dels pobles.
I el més dels rous, dels pobles!
Per les naus rius i mares!
A l'en lloc, hi fabriquen cement
permetent uns més rurals

IV

horrosos. Dicen que és el
progrés que ho vol dir i,
amb altres mots hi ha fens vells
i moltes que fan molt fe
cap. Pneumàtics que ja no
se'n pescen per sòrrer. La ciutat
jardi, esdevé la ciutat de
la avançades. Automòbils que
van i venen sense cap ambi-
pol d'atenció polsajers i des-
portistes que en agraden les
seves mètodes.

Pero, una foresta la vall,
coronada de muntanyes que
fan rei l'hiver en la porta.
La realitat del poble i volta.
La naturalesa amb la seva força,
amb la seva bellesa que ens
dóna la sensació de l'estabilitat
de volt d'aposta, si ho no de
tots els temps i de tots els paisos
sobre han recollit. J. Fontbernat.

1974

Carta i dibuix de Sergi Mas
adreçats a Josep Fontbernat

Aquests documents complementen els articles publicats a Papers de recerca històrica 2. Per a més informació sobre Josep Fontbernat i Verdaguer, vegí's la revista Àgora núm. 16/17, d'Àgora Cultural del Principat d'Andorra.